

## Anul 1855

Vasile Alecsandri

---

Dup-atâtea rele secole, negre de dureri, de vijelie,  
Ce-au trecut fără-ncetare peste biata Românie,  
Tu, an nou, ce ne vestești?  
Vii s-aduci patriei mele, ca o dreaptă răsplătire,  
Pace, glorie, putere, libertate, fericire,  
Îndurările cerești?

Din noianul veșniciei ești tu sol de mângâiere?  
Trebuie ca semn de moarte sau ca semn de înviere  
Să te blestem, să te-admir?  
Ești amic sau tu faci parte din cumpliții ani de rele  
Ce-au depus în al lor treacăt peste fruntea țării mele  
O coroană de martir?

Orice-a fi a ta menire, vei găsi poporul tare,  
Înfruntând lovirea sorții cu-o puternică răbdare  
Și cu suflet de român.  
Căci românul e întocmai precum stâncile mărețe  
Care-n valurile mării furtunate și semețe  
Neclintite-n veci rămân.

Pe aceste mândre țărături sentinelă-naintată  
Neamul nostru, fără sprijin, în veghere necurmată  
Stă pe loc la postul său.  
El de douăzeci de secole a trecut prin mii de lupte,  
Dar acum i-a căzut brațul, i-au căzut armele rupte...  
O! puternic Dumnezeu!

Sunt destule atâtea chinuri! Adă ziua mult dorită,  
Zi de pace, de tărie și de glorie iubită  
Pentru-acest sărman popor,  
Pentru-o nație creștină, care poart-un mare nume  
Și în sufletu-i presimte că-i chemat în astă lume  
La un falnic viitor.

Fă ca anul care vine să aducă-un mândru soare,  
Să deschidă-o cale nouă de mari fapte roditoare  
Pentru neamul românesc,  
Căci el are din vechime o menire strălucită!  
El a fost și vrea să fie sentinelă neclintită  
Pe pământul strămoșesc!